

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' תרעא
ערב שבת קודש פ' קרח | באה"ק: חוקת]
ה'תשפ"ו

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"ו שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקכ"ד שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ב"ה

דבר מלכות

3

מה התרחש ביום ג' תמוז? / משיחת ש"פ קרח, ג' תמוז התשמ"ה

"עיני בשר" - מוסף מיוחד לג' תמוז

7

עיני בשר אינם משקפות תמיד את המציאות / לקט שיחות מיוחד לג' תמוז

זמן הגאולה

13

הלימוד מפקחותו של קרח / פרשת השבוע באור הגאולה

ניצוצות של משיח

14

הוא בחיים כאן למטה מעשרה טפחים! / פתגמים וקטעים קצרים בעיני גאולה ומשיח

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו
וילדיהם רחל בת חיה מושקא, לאה שרה בת חיה מושקא,

ישראל רחמים בן חיה מושקא, מענדל בן חיה מושקא, ושמואל מאיר בן חיה מושקא שיחיו
ולזכות הנא לאה בת חי' רחל, עדינה בת חי' רחל, מרים בת חי' רחל, וצבי בן חי' רחל שיחיו

לע"נ ר' ברוך אהרן בן ישראל דוד ע"ה

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': (03) 960-0667 • פקס: (03) 960-7219

דואר אלקטרוני: kuntres.yechi@gmail.com • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

מה התרחש ביום ג' תמוז?

מישהו יכול לטעון: אמנם שומעים ביאורים, הסכרות וראיות שג' תמוז הוא יום גאולה כפי שעכשיו נתגלה למפרע – אבל הוא לא מחוייב להיות טוב יותר מכפי שהיו בשנת תרפ"ז, שאז אפילו אצל נשיא דורנו (עכ"פ בגלוי) היתה סברה שזהו ענין של גלות?! ● אומרים לו: מה זאת-אומרת שאתה לא מחוייב? הרי אתה שמעת אודות הגאולה, ועכשיו הנך יודע שג' תמוז הוא אתחלתא דגאולה, ובמילא, בודאי שהנך מחוייב אשר הגאולה, שהיא גם הגאולה שלך, תעורר הוספה בעבודתך כבר בג' תמוז באופן ד"כפליים לתושי"! ● קטעים משיחת ש"פ קרח, ג' תמוז ה'תשמ"ה – בלתי מוגה

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

א. ומצוות ולהפיץ את המעיינות חוצה בלי מניעות ועיכובים.

ב. כיצד אפשר לברר האם ג' תמוז הוא ענין לטובה או לא?

הדרך לזה, כבכל ענין וענין, על-ידי שמעיינים בתורה, "אסתכל באורייתא וברא עלמא"¹, ו"תורה אור"² – התורה מאירה ונותנת לברר כל דבר ודבר.

ב"תורה אור" גופא יש לעיין במיוחד בחלק ההלכה שבתורה – כי בשאר חלקי התורה יתכנו סברות לכאן ולכאן ו"אלו ואלו דברי אלקים חיים"³, היינו, ב"תורה אור" גופא שתי הסברות הם "דברי אלקים חיים", משא"כ

א. התועדות זו קשורה עם ג' תמוז, נוסף לזה שקשורה ליום השבת, כמובן ופשוט.

ג' תמוז הוא היום שבו יצא בעל המאסר והגאולה מבית האסורים, על מנת ליסוע לעיר מקלטו – קאסטראמא, כפי שהממשלה שפטה אותו.

בשעת מעשה ה' אז ספק האם הענין לטובה או לא; אמנם "כלפי שמיא גליא" שזה ה' לטובה ו"אתחלתא דגאולה", אבל כלפי בשר ודם ה' בזה ספק.

לאחמ"כ התברר גם למטה שהענין לטובה, כיון שזו היתה ה"אתחלתא דגאולה", שאח"כ הביאה לגאולה של י"ב-י"ג תמוז כששחררו אותו לגמרי (גם מהגלות בקאסטראמא), עד לשנה הבאה – הגאולה והיציאה מהמדינה ההיא למדינות שבהם יכול ה' להרביץ תורה

(1) זח"ב קסא, רע"ב.

(2) משלי ו, כג.

(3) עירובין יג, ב, וש"נ.

עצם העונש על זה – ענין המאסר – ה' היפך התורה.

ובענין זה העונש דבית האסורים חמור יותר מהעונש דגלות.

[. .] וגם בפשטות – בגלות לא מוגבלים כ"כ כמו בבית האסורים, אפשר להסתובב ולהיות יחד עם אנשי ביתו, לאכול ולעשות מה שרוצים (במקום זה עצמו), ואדרבה – כתוב שבערי מקלט צריך להיות "תיהווי ל' חיותא"⁴ ולכן "מגלין רבו עמו", משא"כ בבית האסורים מאבדים את כל העצמאות ("בעה"ב"שקייט") וכו'.

לאידך גיסא, יש בהלכה חומרה בעונש הגלות שלא מובאת על בית האסורים: החינוך כותב⁵ בנוגע לעונש הגלות בערי מקלט (על "מכה נפש בשגגה") שצער הגלות "שקול כמעט כצער מיתה, שנפרד האדם מאוהביו ומארץ מולדתו ושוכן כל ימיו עם זרים" [משא"כ העונש דבית האסורים שלא מדמים אותו ל"צער מיתה"].

יוצא אם-כן, שע"פ תורה (וחלק ההלכה שבתורה) ישנן שתי סברות האם עונש המאסר חמור מגלות או הגלות חמורה מהמאסר.

ד. עפ"ז יובן מדוע בג' תמוז בשנה ההיא – כשבעל המאסר והגאולה יצא מהמאסר על-מנת לגלות לעיר מקלטו קאסטרמא – ה' ספק, וספק ע"פ תורה, האם זהו ענין לטובה או להיפך:

מצד אחד היתה זו יציאה ממצב חמור למצב יותר קל, ולאידך היתה זו יציאה ממקום קל למקום חמור.

ובפרטיות יותר:

מצד אחד היתה סברא (ע"פ תורה) שמאסר חמור מגלות, משום שבבית האסורים

ההלכה נותנת ברור באופן אחד דוקא, אמת לאמיתו, "והוי' עמו – שהלכה כמותו בכל מקום"⁴.

ובענינו – צריכים להסתכל בהלכה ולראות מהו החילוק בין העונש דבית האסורים (היכן שבעל המאסר והגאולה ה' עד לג' תמוז) לגבי העונש דגלות (בעיר קאסטרמא), ומכך ניתן יה' ללמוד האם היציאה מבית האסורים בג' תמוז על מנת לנסוע לקאסטרמא היתה לטובה או לא.

ג. מוצאים בהלכה, שיש חומרה בזה מה שאין בזה: מצד אחד בית האסורים חמור יותר מהגלות, ולאידך גלות חמורה יותר מבית האסורים:

חומרת העונש של בית האסורים (לגבי חומרת העונש של גלות) בהלכה, יובן מכך שאחד מה"ארבעה צריכין להודות", הוא "מי שהי' חבוש בבית האסורים ויצא"⁵, ואילו היוצא מגלות לא נזכר בארבעה אלו.

נוסף לזה, בית האסורים אינו עונש ע"פ תורה, ואדרבה, הוא היפך התורה [. .] משא"כ גלות היא עונש ע"פ תורה, וכמ"ש לגבי "מכה נפש בשגגה"⁶ שצריך לגלות לעיר מקלט.

מזה מובן, שהעונש דבית האסורים חמור יותר מהעונש דגלות – מצד זה שהוא היפך התורה⁶.

[. .] וכמו-כן בנוגע למאסר דכ"ק מו"ח אדמו"ר, שהי' ענין חמור ביותר בהיותו עונש היפך התורה. כלומר, נוסף על-כך שכל המאסר ה' בניגוד והיפך התורה ומצוותי', גם

(4) סנהדרין צג, ב. וראה שבת קלח, ב.

(5) ברכות נד, ב. רמב"ם הל' ברכות פ"י ה"ח. טוש"ע או"ח ר"ס ר"ט. סדר ברכות הנהנין לאדה"ז פ"ג ס"ב.

(6) מסעי לה, יא.

* (6) בהנחה אחרת מהתועדות זו שנדפסה ב'התועדות' תשמ"ה ח"ד ע' 2355 הובא ענין זה באופן אחר. ולהעיר מהמבואר בענין זה בשיחות-קודש תשל"ז ח"א ע' 611 ואילך עיי"ש.

(7) מכות י, א. רמב"ם הל' רוצח ושמירת נפש רפ"ז.

(8) מצוה תי.

ובה אכן יודעים שבפועל ג' תמוז הוא ענין טוב, אבל ישנה דרגא תחתונה יותר שלגבי' ישנו ספק בדבר, וממנה נשתלשל הספק למטה – שאפי' אצל יהודים ה' ספק האם זהו דבר טוב.

ועד כדי כך ה' הספק – שאפילו אצל נשיא דורנו, עכ"פ בדיבורו בגלוי, לא שמעו אז שזה ענין של גאולה, ואדרבה – ענין של גלות.

ה. [. .] במה דברים אמורים – שה' (דרגא שבה ה') ספק פה למטה בגלוי – **בשנה ההיא**, אבל במשך הזמן, ועאכו"כ עכשיו, נתגלה שהיציאה מהמאסר בג' תמוז היתה ה"אתחלתא דגאולה", שאח"כ הביאה לגאולה גם מעיר מקלטו בי"ב-י"ג תמוז, עד שבשנה הבאה יצא לגמרי ממדינה ההיא, ואזי נקבע יום זה ליום של גאולה, כפי שכותב במכתבו הידוע¹⁵ [ע"ד מה שה' בנס חנוכה – ש"לשנה אחרת קבעום ועשאוים ימים טובים בהלל והודאה¹⁶].

וסופו מוכיח על תחלתו – סוף הענין גילה שגם תחלת הענין בג' תמוז (שלכתחילה ה' ספק וסברא שזה ענין של ירידה) הוא יום גאולה – "אתחלתא דגאולה".

זאת-אומרת: הגאולה היא לא רק מכאן ולהבא, היינו מזמן בירור הספק ואילך, שהרי אין בכך כל חידוש מאחר וזה כבר נתברר – אלא הגאולה היא גם **מלמפרע**, מעיקרא.

ו. [. .] מכך מובנת ההוראה לכאו"א בעמדנו בג' תמוז:

מישהו יכול לטעון, אמת אמנם ששומעים ביאורים, הסברות וראיות שג' תמוז הוא יום גאולה כפי שעכשיו נתגלה למפרע – אבל הוא אינו חייב להיות טוב יותר מכפי שהיו בשנת

לא היתה לו עצמאות כלל, משא"כ קאסטראמא הוא מחוז שלם, וביכולתו להסתובב שם, להתפלל וללמוד תורה, עד כפי שהי' בפועל – שהתענינו במצב היהדות שם ובנו מקוה⁹ שענינו "וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם"¹⁰ – הכנה לגאולה העתידה לבוא, ובמילא גם לגאולה מגלות זו הפרטית, שהרי כל גאולות שם חד הוא¹¹.

ולכן כאשר יוצאים מהמאסר והולכים לעיר מקלט – קאסטראמא, הרי זה ענין טוב. לאידך גיסא, היתה סברא ע"פ תורה שעונש הגלות בקאסטראמא חמור יותר מהמאסר בבית האסורים – כי כל זמן שהי' במאסר עוד לא ניתן פס"ד ברור (מאוה"ע) מה יהי' דינו, ובמילא היתה קיימת אפשרות שישחררו אותו לגמרי. משא"כ כאשר יצא מהמאסר וגלה לקאסטראמא, ה' זה לאחרי שפסקו פס"ד ברור שעליו ללכת לגלות, ולאחר שנותנים פס"ד בפועל קשה לשנותו, כפשטות הענין, ובפרט ש"מלכותא דארעא כעין מלכותא דרקיעא"¹².

ונמצא, שהספק בדבר (האם היציאה מבית האסורים בג' תמוז היתה לטובה או לא) הוא ספק ע"פ **תורה**.

ומזה גופא שהי' ספק בדבר פה למטה – מובן, שהי' ספק למעלה, ומכך נשתלשל הספק למטה.

אמנם באמת "כלפי שמיא גליא" שלפועל זה יתברר לטובה, ו"נעוץ תחלתן בסופן"¹³ – אך למעלה גופא ישנם חילוקי דרגות: ישנה דרגא נעלית בבחי' "לבא לפומיא לא גליא"¹⁴

9) ראה לקו"ש ח"ד ע' 1063. חח"י ע' 226.

10) יחזקאל לו, כה. וראה יומא פה, ב – במשנה. רמב"ם הל' מקוואות בסופן.

11) ראה פרש"י ד"ה אתחלתא – מגילה יז, ב.

12) ברכות נח, א. זח"א קצז, רע"א. ח"ג פרשתנו קעו, ב.

13) ספר יצירה פ"א מ"ז.

14) זח"ז בראשית ח, א. מדרש תהלים ט, ב. וראה ג"כ

זח"א רנג, א. סנהדרין צט, א (בפרש"י שם).

15) נדפס בסה"מ תרפ"ח ע' קמו ואילך. תש"ח ע' 263 ואילך. אג"ק שלו ח"ב ע' פ ואילך.

16) שבת כא, ב.

במצוותי של תורה" אלא "קלה שבקלה" ו"חמורה שבחמורה" הם שוות; בכל מצוה שרק יתפוס – יטען ה"קלוגינקער": הרי ישנם עוד תר"ב מצוות! ומה יוצא מזה בפועל – שהוא לא עושה כלום, הוא לא מעלה בקודש כלל אפי' במצוה אחת!

אומרים לו: אין צורך לטרוח ולחפש באיזו מצוה להעלות בקודש – כיון שבעל הגאולה כבר הודיע, שהשליחות של דורנו זה היא לעסוק בהפצת המעיינות חוצה!

במילא יש לו מיד את ההוראה מג' תמוז, שעליו לעשות את העבודה ביתר שאת וביתר עוז, באופן ד"מעלין בקודש", בהפצת המעיינות חוצה בתור חלק מהפצת היהדות, או להיפך: הפצת היהדות בתור חלק מהפצת המעיינות חוצה.

וכמדובר כמ"פ²⁰ הדיוק בכל ג' הלשונות "יפוצו מעיינותיך חוצה": עליו להביא את המעיינות עצמם, באופן דיפוצו, ובחוצה ממש, עד שפועל מהחוצה שיהי' דירה לו ית' בתחתונים.

והיות שתובעים ממנו עבודה זו, ו"איני מבקש כו' אלא לפי כחון"²¹, בודאי שיש לו את הכחות לפעול זאת בשמחה ובטוב לבב, בשמחה אמיתית ובטוב לבב אמיתי,

שהרי הקב"ה מברך אותו בבני חיי ומזוני רויחי, ובכולם – רויחי.

תרפ"ז, שאז אפילו אצל נשיא דורנו (עכ"פ בגלוי) היתה סברא שזהו ענין של גלות!?

אומרים לו: מה זאת-אומרת שאתה לא מחוייב? הרי אתה שמעת אודות הגאולה, ובמילא עכשיו הנך יודע שג' תמוז הוא "אתחלתא דגאולה", ואתה שמעת מה שבעל הגאולה כותב במכתבו הידוע¹⁵ (לחגיגת י"ב תמוז הראשונה) ש"לא אותי בלבד גאל הקב"ה בי"ב תמוז, כי אם גם את כל מחבבי תורתנו הקדושה, שומרי מצוה, וגם את אשר בשם ישראל (רק) יכונה" – במילא, בודאי שהנך מחוייב אשר הגאולה, שהיא גם הגאולה שלך, תעורר הוספה בעבודתך כבר בג' תמוז באופן ד"כפליים לתושי"¹⁷!

ויתירה מזו: לא רק שאתה מחוייב בזה, אלא כיון שישנו ציווי "מעלין בקודש"¹⁸, צריכה להיות אצלך הוספה בעבודה בכל שנה ושנה, אפילו לגבי העבודה כפי שהיתה בפעם הראשונה בשנת תרפ"ז!

וממשיך להקשות: באיזה פרט בעבודתו עליו להעלות בקודש, הרי ישנם תרי"ג מצוות?

והרי באיזו מצוה שרק יתחיל – יבוא מיד ה"קלוגינקער" בריצה ויטען: מי אתה "יא-טיביע-דאם" שתוכל למדוד באיזו מצוה מהתרי"ג מצוות להעלות בקודש, כאשר התורה אומרת¹⁹ "לא תהא יושב ומשקל

(17) איוב יא, ו.

(18) ברכות כח, א. וש"נ. זח"ג קסב, רע"ב.

(19) תנחומא עקב ב. דבר פ"ו, ב. יל"ש יתרו רמז חצר. משלי רמז תתקלו.

(20) ראה לקו"ש ח"ד ע' 1119 ואילך ובהערות. וראה סה"ש תנש"א ח"ב ע' 691 ואילך (שיחת ג' תמוז).
(21) במדב"ר פ"ב, ג. תנחומא נשא יא.

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורנגו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

עיני בשר אינם משקפות תמיד את המציאות

מדוע לא רואים?

מביטים לצדדים ועסוקים בעניינים אחרים

מבואר בכמה מאמרי חסידות העניין ד"פנו אלי עורף ולא פנים", שיתכן שיעמדו באמצע היום בסמוך ממש לאוצר גדול, והשמש בתוקפה זורחת, ועומדים בעיניים פקוחות, ואעפ"כ לא יראו את האוצר – כי מביטים לצדדים!

והיכן ישנו אוצר גדול יותר מאשר האוצר שאליו חיכו בכל הדורות – ביאת משיח צדקנו, ואוצר זה עומד בגלוי, בעצם היום, כשהשמש זורחת בכל תוקפה ויש אור – ואף-על-פי-כן לא מבחינים בו כי מביטים לצדדים, עסוקים בעניינים אחרים ("ביזי" כפי שאומרים פה), ובמילא לא רואים את האוצר...

(תרגום חפשי משיחת ש"פ וראא ה'תש"ל - בלתי מוגה)

המוסים חושבים אודות התבן

כאשר יהודי בא וטוען שאינו רואה ואינו מרגיש שעיני עבודתו יכול הוא להביא את הגאולה – אומרים לו: משל למה הדבר דומה – לחכמים היושבים בעגלה ועוסקים בשקו"ט בענין שכלי, הנה אע"פ שבעל-העגלה חושב אודות פרנסתו ולכן מריץ את הסוסים, והסוסים חושבים אודות התבן ולכן הם רצים – אין מחשבת הסוס אודות התבן (ומחשבת הבעל-עגלה אודות פרנסתו) משנה מאומה בנוגע לדבר שכל שבו עסוקים החכמים היושבים בעגלה (למרות שהחכמים זקוקים לבעל-עגלה ולסוסים כדי שיוכלו להגיע למחוז חפצם)!

ועד"ז מובן בנוגע לנמשל: בכל אדם ישנם ג' העניינים הנ"ל – דהנה, מבואר בלקו"ת שבכל אדם יש **נפש** אלקית ו**נפש** הבהמית, והממוצע המחרם הוא – נפש השכלית. ועפ"ז – החכמים שבעגלה הם בדוגמת נפש האלקית, הסוסים הם בדוגמת נפש הבהמית (כשמה כן היא – "רוח הבהמה היורדת היא למטה"), ובעל-העגלה הוא בדוגמת נפש השכלית, הממוצע המחרם בין נה"א לנה"ב (בדוגמת בעל-העגלה שהוא האמצעי המריץ את הסוסים למחוז חפצם של החכמים).

וכשם שבמשל הנ"ל אין מחשבת הסוס אודות התבן גורעת מאומה מהתעסקותם של החכמים בעיון השכל, כמו כן הוא בנמשל, שמחשבת הנה"ב אודות עניינים גשמיים כו', אינה גורעת מאומה מכללות עבודתה של הנה"א.

ולכן, אע"פ שאינו רואה ומרגיש שעבודתו פועלת ומביאה את ענין הגאולה – אין זה גורע מאומה מאמיתית הדבר וידיעתו ע"י הנה"א, ולכן אומרים לו שהיות שהוא מאמין בדבר, שהרי כל ישראל הם "מאמינים בני מאמינים" [היינו, שנוסף על היותם מאמינים בכח עצמם, הרי הם גם בני מאמינים – מצד כח האבות, החל מאברהם אבינו שנאמר בו "והאמין בה' ויחשבה לו צדקה", שענין זה נמשך לכאו"א מישראל – "אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך ה' גו"], הנה סוכ"ס יבוא הדבר גם באופן של ידיעה והרגשה.
(משיחת ש"פ ראה, מבה"ח אלול ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

כיון שנמצאים בגלות (בחלום) משלים את עצמם שזוהי המציאות!

מה שמדברים ומרעישים ללא הרף שהנה בא משיח, ללא הבט על כך שנמצאים עדיין בגלות – אין זה "חלום" כלל, אלא אדרבה: זוהי המציאות!
ודוקא כאשר חושבים על הגלות – זהו החלום, רק כיון שנמצאים בגלות (בחלום) משלים את עצמם שזוהי המציאות!
[. .] יש לידע, שכל ענינים אלו דגלות הם חלום, והמציאות האמיתית גם בזמן הגלות היא – הגאולה.
(תרגום חפשי משיחת ש"פ פינחס ה'תשד"מ - בלתי מוגה)

העדר הראי' אינו משנה כלום

זה שאינו רואה בעיניו אינו משנה את המציאות

אמנם, עדיין יכולים לשאול על האמור לעיל שאצל כאו"א מישראל יכול להיות הענין ד"וירא אליו ה'" – מדוע לא רואים הגילוי ד"וירא אליו ה'" בפועל ממש?
והמענה לזה:

(א) לכל לראש – העובדה שאינו רואה בעיני בשר, אינה משנה את המציאות בפועל, כידוע המשל דכ"ק מו"ח אדמו"ר מחכמים שנוסעים בעגלה רתומה לסוסים ומדברים דברי חכמה שמחשבתם של הסוסים על התבן כו' אינה משנה את מציאותה של החכמה שבה עוסקים החכמים היושבים בעגלה.

(ב) מצינו בכמה ענינים ש"אע"ג דאיהו לא חזי מזלי' חזי", ועד"ז בנדו"ד, ש"מזלי' חזי" הגילוי ד"וירא אליו ה'", ובמילא, פועל פעולתו גם בחלק הנשמה המלובשת בגוף, עד לפועל ממש.

(ג) ועיקר: "וירא אליו ה'" בפועל ובגלוי ממש – יהי' בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, וכל פעולה ופעולה (ובמיוחד בענין דהכנסת אורחים וגמילות חסדים ברוחניות) ממחרת ומזרזת עוד יותר את הגאולה האמיתית והשלימה, שאז יהי' "וירא אליו

ה” בפועל ובגלוי ממש.

(משיחת ש”פ וירא, ח”י מרחשון ה'תשמ"ט - מוגה)

מה שנראה שיש עולם - הרי זו אחיזת עיניים בלבד!

כאשר קמים בבוקר, הדבר הראשון שצריך לעשות הוא – לומר “מודה אני לפניך כו”, כלומר, בראש ובראשונה יש לדעת שעיקר המציאות היא אלוקות, ואזי אין צורך לערוך שום חשבונות, ואפי' חלקו בעולם לא נוגע לו, אלא הולכים בשיטה ד”לכתחילה אריבער” – שכל המציאות שלו היא אלוקות!

ואף שכתוב “חוקות שמים וארץ אשר שמת”, זאת-אומרת שיש מציאות של עולם (ע”פ תורה) – אעפ”כ עליו לדעת שעיקר המציאות שלו היא אלוקות!

וזאת למדים מאברהם אבינו: כאשר הוא הלך למלאות את שליחותו של הקב”ה (לעקוד את יצחק בנו), לא ערך שום חשבונות כיצד ימלא את השליחות, אלא רק ידע שעליו להשלים את הכוונה העליונה. וגם כשבאמצע הדרך הופיע לפתע נהר – זה לא נגע לו, מכיון שעליו ללכת למלאות את השליחות, ואכן כאשר הגיע לנהר – התבטל הנהר (”געוואָרן אויס טייך”!) החשבון היחיד שלו הי' – שעליו למלאות את שליחותו של הקב”ה.

מזה גם למדים את ההוראה הבאה:

כאשר יוצאים לעולם, עלול האדם לטעון: כיצד ביכולתו לפעול בעולם, איך יוכל לגלות אלוקות בעולם

ע”כ אומרים לו: צריכים ללכת מ”לכתחילה אריבער”, ובמילא לא נוגעים כאן שום חשבונות. ומה שנראה שיש עולם - הרי זו אחיזת עיניים בלבד (”עס בלענדעט די אויגען”!) (תרגום חפשי משיחת ש”פ האזינו, י”ג תשרי ה'תשל”ב - בלתי מוגה)

איך אפשר לראות גם היום

מי שמזוכך רואה את האמת גם בעיני בשר

צריכים לדעת, שכל מציאות הזמן היא רק מציאותה של התורה, שממנה משתלשל הזמן. והגם שבעיני בשר לא נראה כך, מכל-מקום זה שהענין בהעלם או בגילוי - אין זה משנה כלל לעצם הדבר; כל השינוי הוא רק בכך, שכאשר הדבר בגילוי - רואים אותו כולם, וכאשר הוא בהעלם - יתכן שהוא לא יראה, אבל כשלעצמו, הענין נשאר כמו שהוא.

ומה שבעיני בשר מציאות הזמן נראית כמציאות בפני עצמה - צריכים לדעת שזה רק בגלל מסתכלים בעיני בשר, אך האמת אינה כך, ומי שמזוכך רואה את האמת גם בעיני בשר.

(תרגום חפשי משיחת ש”פ משפטים ה'תשי”ז - בלתי מוגה)

ללכת בתוקף ולא להתפעל משום דבר

כאשר יודעים שהגאולה ישנה כבר עתה, וזקוקים רק שתתגלה בפועל, אזי הרבה יותר קל לעבור את כל ההעלמות והסתרים שבעוה"ז בכלל, ובזמן הגלות בפרט, ובדורות האחרונים בפרטי פרטיות; שהרי האמת היא, שהגאולה מהגלות הגשמי והרוחני ישנה כבר עתה, רק שלא נראה עדיין, שלכן חושבים שישנם העלמות והסתרים, אך באמת הרי כל ההעלמות אינם העלם כלל, זהו רק העלם לגבינו, ויתירה מזו, אפי' לגבינו אין זה העלם, היות וישנה כבר ההבטחה ד"והבאתי", ודיבורו של הקב"ה חשיב מעשה, שהענין נפעל כבר – שאפי' לגבינו אין שום העלמות והסתרים ומניעות ועיכובים, זהו לא יותר מאשר דמיון, במילא צריכים ללכת בתוקף ולא להתפעל משום דבר שיכול להיות מניעה לקיום התורה והמצוה, כיון שזה לא יותר מאשר דמיון, וכאשר הולכים בתוקף זה רואים אכן בעיני בשר איך שזה כלום.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ וארא ה'תשי"ד - בלתי מוגה)

מי שרוצה - רואה גם היום

פעם אמר הרבי נ"ע, לכו נא ונוכחה. היו אז שם חסידי הרבי מהר"ש, וראו אז את הרבי מהר"ש.

מי שרוצה – רואה גם היום. אלא שהיצר הרע, ה"קלוגינקער", כלשונו של הרבי, מעוור את עיני השכל.

(קטע משיחת אחרון של פסח ה'תשי"ג - בלתי מוגה)

כא"א יכול לראות את הרבי ובהקיין

. . . כאשר ממלאים את שליחותו של הרבי הופכים להיות בבחי' משרת והרבי נמצא יחד איתו היכן שהוא נמצא, אפילו במדינה רחוקה, כיון שהוא ממלא את שליחותו של הרבי. ו"לא בשמים היא" ו"לא נפלאת היא", אלא "קרוב אליך הדבר מאוד גו' לעשותו" בפועל, אצל כא"א שייך ענין זה שהרבי נמצא יחד איתו והוא יכול לראות את הרבי ובהקיין, ועי"ז הוא רואה את כל הרביים.

(תרגום חפשי משיחת ליל שמחת-תורה, קודם הקפות, ה'תשכ"ז - בלתי מוגה)

איש שאפשר לראותו ולשמוע אותו

כדי שיהודי כאן למטה יהי קשור אל הקב"ה ויעבדהו כראוי בכל כחות נפשו, גם עם השכל וגם עם הרגשות, הרי זה כאשר האלוקות "נמשכת" ויורדת כאן למטה, כביכול, עד כדי אופן של "לידע שיש שם אלוקה", בנוסף על "להאמין לידע שיש שם אלוקה", שזאת בדרגת האלוקות כפי שהיא כשלעצמה, פשוטה בתכלית הפשיטות.

אלוקות מתגלה ל”איש” למטה, נשמה בגוף, ומתלבשת בו עד כדי התאחדות נפלאה בדומה למשה שהוא “איש האלקים”, איש שאפשר לראותו ולשמוע אותו (“איש וואָס מ’קען עם זען און הערן”).

(לקוטי-שיחות חכ”ד ע’ 6 - תרגום מאידית)

רק לפקוח את העיניים

עיניו הרוחניות של יהודי רואות כבר את הגאולה

ברוחניות העיניים (עד לדרגות “הכי נעלות”) יש כבר שלימות העיניים עד גם השלימות דגאולה (רוחנית), עיניו הרוחניות של יהודי רואות כבר את הגאולה; כעת צריך להיות פתיחת העיניים הגשמיות, שגם הם יראו את הגאולה כפי שהיא בגלוי לעיני בשר בזמן הזה. (משיחות יוס’ ד’ פ’ בא, ג’ שבט, וש”פ בא, ו’ שבט ה’תשנ”ב - מוגה, תרגום מאידית)

תובעים ממנו שיראה “כאילו בעל השמועה עומד כנגדו”

“ראה” מלמד יהודי שעבודתו צריכה להיות באופן של ראי’. ובלשון הירושלמי עה”פ בתהלים [שאמרו היום] “אך בצלם יתהלך איש” [וכמבואר ברשימות הצ”צ על הפסוק] – “כל האומר שמועה מפי אומרה יהא רואה בעל השמועה כאילו הוא עומד כנגדו”.

זאת-אומרת: כאשר הולכים בשליחותו של נשיא דורנו – לא מספיק שלומדים אודות זה בקונטרס, או בלקוטי שיחות, שאמנם זה מאוד טוב ויפה (“פיין און גוט”), אלא תובעים ממך ש”יהא רואה כאילו בעל השמועה עומד כנגדו”, “ראה אנכי נותן לפניכם היום” – תצייר לעצמך בכח הראי’ שלך איך שנשיא דורנו עומד מולך ומצוה עליך: הקשב (“הער זיך איין”), “אנכי נותן לפניכם היום” לעסוק בהפצת המעיינות חוצה!

הרי ישנם פה אלו שזכו לראותו בגשמיות, וגם אלו שלא זכו לראותו – יש הרי תמונות מדויקות (עד כמה ששייך לומר זאת על תמונה).

ישנה ההוראה: לא רק שהוא לומד את הלקוטי שיחות וחוזר על זה, אלא תובעים ממנו יותר – שיהי’ “ראה”, תצייר לעצמך ותראה “כאילו בעל השמועה עומד כנגדו”, ושולח אותך לשליחות זו.

ואזי זה יסיר את הבלבולים שמפריעים לקיום השליחות בשמחה ובטוב לבב, או שמפריעים בכלל לקיום השליחות.

ישנה לזה עצה פשוטה – שיראה כאילו בעל השמועה עומד לנגדו. ואין הדבר תלוי אלא ברצונו: יש לו הרי כח הציור, וא”כ ביכלתו לנצלו כדי לצייר לעצמו דברים של מה-בכך, וביכלתו לנצל זה כדי לצייר את הציור של נשיא דורנו!

(משיחת ש”פ ראה ה’תשמ”ו - בלתי מוגה)

לְהַכְרִיז וּלְפָרְסָם בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּמָּם רֹאִים בְּעֵינֵי בֶשֶׂר בְּרַכַּת הַגְּאוּלָּה הָאֲמִיתִית וְהַשְּׁלִימָה

ובסגנון דפרשת השבוע – "ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה", כל עיני ברכות, ולכל לראש הברכה העיקרית דגאולה האמיתית והשלימה – שלא מספיק ששומעים (ומבינים) ש"הנה זה (המלך המשיח) בא", אלא צריכים לראותו בעיני בשר, ולא רק "אראנו" בלשון עתיד, אלא "ראה", בלשון הווה, ובלשון ציווי!

ובנוגע לפועל: יש לפרסם ולעורר בכל מקום ומקום ע"ד העבודה המיוחדת דחודש אלול המרומזת בחמשת הראשי-תיבות דתורה תפלה גמ"ח תשובה וגאולה, ובהדגשה מיוחדת בנוגע לר"ת החמישי, ענין הגאולה, כפי שחודרת בכל עיני העבודה, ע"ז שחודרים ונעשים ברוחה של הגאולה (כולל ובמיוחד ע"י לימוד התורה בעיני גאולה וביהמ"ק), מתוך צפי' וודאות גמורה שתיכף ומיד רואים בעיני בשר ש"הנה זה (המלך המשיח) בא".

ובפשטות: להכריז ולפרסם בכל מקום – בדברים היוצאים מן הלב – שהקב"ה אומר (ע"י עבדיו הנביאים) לכאן"א מישאל "ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה", ועד שהיום ממש רואים בעיני בשר ברכת הגאולה האמיתית והשלימה.

(משיחת ש"פ ראה, א' דר"ח אלול, ה'תנש"א - מוגה)

מתכוונים בפשטות - מבקשים לראות בעיני בשר

ולכן צועקים בני ישראל בכל ימות השבוע – "לישועתך קיניו כל היום", ובשבת ויו"ט – "ותחזינה עינינו בשוּבך לציון ברחמים", שאת זה אומרים בתפלת העמידה כשעומדים "כעבדא קמי' מרי'", במילא מובן שמתכוונים לזה באמת, ומתכוונים בפשטות – מבקשים לראות בעיני בשר שלו "בשוּבך לציון ברחמים"!

בטח ישנם בזה פירושים פנימיים, שזה הולך על "ציון" ברוחניות, "ציון" שבנשמה, "אנא סימנא בעלמא", שבודאי הם כוונות אמיתיות, אבל אם מכוונים את הכוונות בלבד ולא חושבים על הפירוש הפשוט, חסר אז בפירוש המלות! משא"כ כאשר מכוונים את הפירוש הפשוט ולא את ה"כוונות" – אזי העיקר ישנו, ותמיד אפשר להוסיף בזה את הכוונות! לכל לראש יש לחשוב את הפירוש הפשוט – שמבקשים בכל יום ויום וכמה פעמים, לראות בעיני בשר "בשוּבך לציון ברחמים", ואדרבה – לשם זה נבראו העיני בשר, כדי שיהיו בשלימות, ושזהו דוקא כאשר הם מנוצלים לראות את תכלית השלימות – "בשוּבך לציון ברחמים"!

וכמו שכתוב במדרש תהלים, והוא ברד"ק, בשבלי הלקט, ברוקח וכו' – שיהודי צריך לתבוע את הגאולה האמיתית והשלימה, וכדיוק הלשון בהלכה – לתבוע, שהוא תובע מתי כבר תבוא הגאולה!

(תרגום חפשי משיחת ש"פ וישב ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

הלימוד מפקחותו של קרח

יהודי צריך ללמוד מקרח (כפי שקרח כתוב בתורה) גם לימוד חיובי [נוסף להלימוד "ולא יהי כקרח ועדתו" (והתשובה שצריכים לעשות באם נכשלו בזה ח"ו)] – שהוא (היהודי) פיקח, מעם חכם ונבון, ועליו לדעת את מעלותיו, כפתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר שכשם שצריכים לדעת את חסרונות העצמיים על-מנת לתקנם, כך צריכים לדעת מעלות העצמיים בכדי לנצלם במילואם, צריך היהודי לדעת כי הוא פיקח והוא "עבד מלך מלך" (גם בגלות), ועליו להראות שמבלי הבט על כך שהוא נמצא בעולם שיכולים בו לעשות טעות, הוא מנצל את פקחותו בכדי לא ליכשל, ועוד ועיקר – הוא מנצל את פקחותו בכל הענינים הקשורים עם עבודת השי"ת בלימוד התורה וקיום המצוות וכו', עד באופן של "נדבה רוחו אותו לשרתו ולעבדו כו", עד שהוא מגיע ל"נתקדש קדש קדשים ויהי ה' חלקו ונחלתו" – עי"ז שהוא מגלה בעצמו את בחי' הכהן גדול שבו (ע"י ביטול אמיתי).

כשם שזה בנוגע להעבודה של כל יחיד לעצמו, כך גם בנוגע להעבודה דכללות דורנו זה – שצריכים לדעת את מעלת הדור (כנגס על גבי ענק), דור האחרון בגלות ודור הראשון של הגאולה [כמובן מכל הסימנים המובאים בגמרא, וכמו שבעל הגאולה העיד כבר (לפני שנים) שכבר סיימו הכל, ורק צריך להיות "עמדו הכן כולכם", לצחצח את הכפתורים האחרונים], בכדי שינצלו את הכחות שישנם בכדי לסיים את אחרוני הפכים קטנים וה"שיריים" של העבודה, ועי"ז – להביא את הגאולה בפועל ממש.

מבין עניני ה"פקחות" של יהודי בעבודתו, נכלל גם – שהוא מנצל כל הזדמנות אפשרית להוסיף עוד בתורה ומצוות, הן בנוגע לעצמו והן בנוגע לעורר יהודים נוספים שמסביבו.

ובפרט שבעמדנו בסוף זמן הגלות, לאחרי הריבוי גדול ועצום דמעשינו ועבודתינו במשך כל הדורות, הרי אין אתנו יודע עד מה – איזה מעשה טוב יהי' הענין המכריע שיביא את הגאולה [וכמו"כ בעבודת כל יהודי בפרט, באיזה ענין צ"ל אצלו ה"מצוה דהוה זהיר ב' טפי". וכידוע גם דברי הבעש"ט, שנשמה יורדת למטה לשבעים או שמונים שנה בכדי לפעול ענין אחד, וכיון שאין אתנו יודע עד מה] – לכן צריכים לחטוף ולנסות כל הזדמנות ואפשריות להוספה בעניני תומ"צ.

שזהו א' מהטעמים על ההצעה, שכל יהודי ישתדל לקבוע שיעורי תורה חדשים ברבים, ושכל אחד יהי' בעצמו "מגיד שיעור" –הן אנשים (עם אנשים), נשים (עם נשים) וטף (עם ילדים אחרים).

(משיחת ש"פ קורח, אדר"ז תמוז ה'תש"נ - מוגה, תרגום מאידית)

מוקדש לזכות

ורד שמחה בת שרה

להצלחה רבה בכל - בגשמיות וברוחניות

נדבת מהיטבאל יזמות

הוא בחיים כאן למטה מעשרה טפחים!

. . רחמנא ליצלן לומר שהי' נשיא בעבר, אלא "הוא בחיים" מכיון ש"זרעו בחיים", כאשר ישנם חסידים שלומדים את החסידות שלו ועוסקים – ממלאים את תקנותיו, אזי הוא בחיים ממש כאן למטה מעשרה טפחים!

(מתוך סרט ההקלטה של התוועדות י"ב תמוז ה'תשמ"ה – בלתי מוגה, תרגום חפשי)

מה עונה יהודי כאשר שואלים אותו: הרי "ספרו ספדנייא"?

כאשר שואלים יהודי: כיצד אתה יכול לומר ש"יעקב אבינו לא מת", הרי "ספרו ספדנייא וחנוטו חנטייא" עם כל שאר הענינים?

עונה הוא: "אנא קרא קדריש"! אינני יודע משום "קונצים" ופוליטיקות ("קיינע קונצן און קיינע פאליטיק").

ועל מה שמקשים – הרי היו כל הענינים הנ"ל? עונה הוא: אינני יודע משום ספדנים ושום קברנים – "אנא קרא קדריש", ללא שום פלפולים, אני יודע רק מה שכתוב בתורה: "מה זרעו בחיים אף הוא בחיים".

(משיחת ש"פ ויחי, י"ב טבת ה'תנש"א – בלתי מוגה)

הוא חי!

. . [הספרים] צריכים לחזור לבית אגודת חסידי חב"ד, לאותה קומה – לאותו חדר ולכל הקומה היכן ש[כ"ק מו"ח אדמו"ר] הוא הבעל הבית עד עכשיו, ולא היתה שום ירושה וחלוקה כלל; כדי שתהי' חלוקה או ירושה צריכים להתאסף בית דין, והב"ד צריכים לאמוד ולחלק, ויש לעשות זאת בהסכם כל היורשים – כל ענינים אלו לא היו עד היום הזה, ובעזר ה' גם בעתיד לא יהיו

– מכיון שהוא חי!!

(מתוך סרט ההקלטה של התוועדות י"ב תמוז ה'תשמ"ה – בלתי מוגה, תרגום חפשי)

בימינו ישנה מציאותו של משה – נשמה בגוף באופן נצחי

. . מובן וגם פשוט, שבימינו אלה, לאחרי כל מה שעברו במשך הדורות שלפנ"ז ויצאו

ידי-חובת כל הענינים הבלתי-רצויים (כמובא גם בדרושי אדמו"ר האמצעי), אין עוד ענינים של ירידה כו' (כולל גם שלילת הענין ד"מאן דנפיל מדרגי' איקרי כו'"), ובמילא, ישנה מציאותו של משה – "גואל ראשון הוא גואל אחרון" – נשמה בגוף באופן נצחי. (משיחת ש"פ האזינו, שבת שובה ה'תש"נ - בלתי מוגה)

המאורע שאירע – אינו אלא לעיני בשר שלנו, ואינו אלא נסיון בלבד

כשם שעד עתה הי' מונח ("אֶפְגַּעְלִיגִט") אצל כאו"א מאתנו שהרבי יולכנו לקראת משיח צדקנו – צריך להיות מונח כן גם עתה.

והמאורע שאירע כו' – אינו אלא לעיני בשר שלנו, ואינו אלא נסיון בלבד (א' הנסיונות דחבלי משיח שצריכים להיות קודם ביאת גואל צדק), שכל ענינו הוא שמעלים ומסתיר על האמת.

(משיחת ש"פ תרומה, פ' זכור הישי"ת - בלתי מוגה)

משה רבינו הי' חי בגופו "כל ימי יהושע"!

[. .] לא רק שמשה רבינו הי' חי בנשמתו בחייו של יהושע (כי אין זה חידוש), אלא עיקר הענין הוא "שתלמידו של אדם חביב עליו כגופו", זאת אומרת, ש"הי' נראה למשה כאילו הוא חי" בגופו, כי גם גופו של משה הי' כמו נשמתו.

והביאור בזה, ע"ד מה שאומרים בענין נבואת משה רבינו, שאף שהיתה בדרגא נעלית משאר הנביאים, הנה מכל-מקום בעת הנבואה "הוא עומד על עמדו שלם" (שלא כשאר הנביאים שהיו "יראים ונבהלים ומתמוגגין"), וזהו מצד שגופו של משה לא בלבד והפריע לו, כי גופו הי' כמו נשמתו.

ולזאת, הרי משה רבינו הי' חי בגופו "כל ימי יהושע"!!

(משיחת ש"פ וילך ה'תשכ"ו - בלתי מוגה)

רגלים וידיים בעולם דלמטה

ובימינו אלו: מכיון שנשיא דורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר, נמצא ב"עולם האמת" – זקוק הוא שגם בעולם דלמטה יהיו לו "רגלים" ו"ידיים" וכל שאר האברים, שיעסקו בהפצת תורתו עד למעשה בפועל. וכדי שכל זה יהי' בהצלחה – צריך הדבר להעשות באופן מאורג, ולכן, ישנו אחד, אשר "עבד לעם הזה נתתיך", שתפקידו לארגן פעולות אלו.

(משיחת י"א ניסן ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמתית והשלימה

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח
מהרה יגלה אכיו"ר

לעילוי נשמת
הרה"ת ר' אלתר אהרן שמואל בן ר' צבי ע"ה לואיס
נפטר ג' תמוז ה'תשע"א
ת. נ. צ. ב. ה.

*

ולזכות
זוגתו מרת אסתר שיינדל תחיל' לואיס
לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת
גואל צדק ומתוך בריאות הנכונה

*

נדפס ע"י חתנם ובתם
הרה"ת ר' אשר מנחם מענדל וזוגתו מרת רחל מנוחה
ומשפחתם שיחיו ימיני

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת ח' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די